

[Rager.]

ledes meget sørgeligt at tænke paa, at det vilde have været muligt i Fjor at vedtage et Lovforslag om en ny Udbygning af Krisekasser for Arbejdsløshedsforsikringshjælpen, hvis Oppositionen vilde have været med, og man vilde da gennem de gode Tider, der endnu hersker, allerede have kunnet underbygge disse Kasser økonomisk, i hvert Fald noget — men det er forpasset.

Nu spaar man onde Tider. Det er muligt, man faar Ret, men jeg advarer mod, at man overdriver for stærkt. Et Prisfald bringer onde Tider med sig, fordi de, der skal disponere, disponere stort, holder sig tilbage. De Materialer, de køber den ene Dag, kan de den næste Dag faa billigere. Spørgsmaalet bliver da: Er den Verdenskrise, som er foraarsaget ved Prisfald ude i Verden paa de normgivende Materialer, snart naaet til Bunden, saa der igen kan komme Foretagsomhed, eller er den det ikke?

Jeg kan nævne et Eksempel paa, hvor langt man er kommet ned, et Eksempel, der viser, at man i Virkeligheden er inde i en Panikfaldskrise. Elektrolytisk Kobber, behandlet som Traad, kostede normalt her i Landet før Krigen, fortoldet med samme Toldsats som nu, ca. 1 Kr. 42 Ø. pr. kg. Det koster i Dag 1 Kr. 12 Ø. pr. kg. Det vil altsaa sige, at Prisen ligger 20 pCt. under Førkrigsprisen.

Man kan vente, at Bunden snart maa være naaet, og at Foretagsomhed saa igen maa kunne sætte ind. Man maa selvfølgelig forberede sig paa daarlige Tider, være parat til at møde dem, det er kun godt, men det er paa den anden Side forkert at blive alt for meget Sortseer, det er forkert, at kyndige Folks Udtalelser fra denne Talerstol, det, man læser i Aviserne, og den Snak, der sættes i Gang Mand og Mand imellem, skal medvirke til at gøre Tiderne endnu sortere, end de er, idet enhver, der har lidt Initiativ, jo bliver bange for at bringe det i Sving, naar den almindelige Opfattelse er, at Tiderne er meget sorte.

Ved den Finanslovbehandling, som fandt Sted i Fjor, udtalte et æret Medlem af Venstre, henvendt til mit Parti, at det radikale Parti skulde nok komme til at erfare, at det havde Fanden paa Ryggen, og naar man har Fanden paa Ryggen, kommer man ogsaa til at bære ham frem. Fanden var i denne Forbindelse Socialdemokratiet.

Nu har man jo lidt Erfaring for, hvordan det er, og jeg maa sige, at Bæresælet — jeg maa maaske, uden at det bliver

paataalt af Formanden, benytte dette Udtryk, naar det er om mit eget Parti, jeg bruger det — har befundet sig godt med denne Fanden, og jeg haaber, at Rytteren ogsaa har haft det godt. Jeg tror, at vi kan fortsætte den Ridetur.

I Fjor var man saa stærkt inde paa at mistænkeliggøre de to Partier paa Grund af det indledede Samarbejde; kun sjældent har man gjort det i Aar, men jeg finder dog nogle enkelte Linier i Rigsdagstidende, som jeg gerne vil have Lov til at citere. Et æret Medlem af Venstre siger paa Sp. 519 om de Radikale:

„Partiet, som uden andet Vederlag end de 3 Ministre havde solgt sin Politik til det overmægtige Socialdemokrati, solgt den til en Pris“ o. s. v.,

men jeg beder altsaa bemærket: „Partiet, som uden andet Vederlag end de 3 Ministre havde solgt sin Politik“, det var det eneste Vederlag. Vi blader saa 20 Spalter videre frem, vi følger det samme ærede Medlem i hans fortsatte Udredning i den samme Tale, og hvad læser vi saa?

„Man har jo faaet tre radikale Ministre, og selv om de ikke sidder paa Bukken, men andetsteds i Vognen — vi har jo faaet at vide, hvor det er, de er anbragt —, sporer man alligevel netop overfor Beskæftigelses- og Erhvervsproblemet de Herrers Indfyldelse.“

Ja, det er 20 Spalter længere fremme! Før var det kun 3 Ministre, der intet betød, men her vender man sig til den anden Part i Samarbejdet, og saa skal man jo helst sige noget helt andet.

Det er naturligvis undertiden godt ikke at tænke for langsomt, men undertiden er det bedre at tænke lidt langsommere og saa lidt rigtigere, end det er sket her i den samme Tale hvor man med 20 Spalters Mellemlum siger to Ting, der staaar i Strid med hinanden.

Men jeg vil gerne sige at det er saa Synd med alle disse spildte Kræfter, for de to Partier har jo aabent fremlagt den Interessentskabskontrakt, der er indgaaet; alle ved, at vi arbejder paa det Grundlag: Frem med det, vi er enige om, og det, vi er uenige om, lader vi ligge! Det er sagt saa tidt til de Herrer, og det begynder jo ogsaa, synes det mig; at gaa op for dem.

Men saa siger man: Javel, men nu alle Løfterne til Vælgerne! Der er nu ganske vist nogen Uenighed indenfor det konservative Parti, idet en siger, at der er lovet, og en anden, at der ikke er lovet. Ja med Hensyn til disse Løfter tror jeg, man kan være rolig for, at de Løfter, der er givet,